

У нашем јавном животу резултати нечијег научног доприноса одавно се не уважавају. Све је дозвољено ако се треба идеолошки и политички обрачунати са људима који не припадају одређеној политичкој групацији, а све у име прочишћавања и деконтаминације наше културне сцене.

Редакцијски „Булевар звезда“, културно-пропагандног комплета „Бетон“, најбољи је пример како се спроводи безобзирна хајка против свих оних који нису у идеолошкој орбити ове самозване херостратске идеолошко-политичке групе. Из броја у број они нам демонстрирају приземан начин идеолошког и политичког обрачуна, који више личи на неку врсту топлог зеца и изругивања, него што се ради о озбиљном приступу нечијем јавном деловању.

Овога пута на ред је дошао академик Љубомир Тадић, представљен превасходно као национални радник, политичар, отац актуелног председника Србије и пријатељ бившег председника СРЈ, учесник НОР-а, капетан одликован медаљом за храброст и тек при крају текста поменута је његова научна и академска каријера, која је свакако најбитнија, будући да га је научно дело сврстало у најзначајније ауторе у области филозофије права и политике. За редакцију „Бетона“ научна делатност професора Тадића није од пресудног значаја, њима је једино важно да овог изузетног интелектуалца и часног човека сведу на ординарног политичког и националног радника, који је благонаклоно гледао на Милошевићев режим, окривљујући за разбијање Југославије пре свега Америку и Немачку.

Није случајно што је својевремено Љубомир Тадић за своју приступну беседу у САНУ одабрао тему „О позиву интелектуалца“ јер је управо он успевао да остане веран пре свега свом интелектуалном позиву и тежњи да се афирмише и брани критички и стваралачки начин мишљења у тешким и оловним временима једноумља. Сетимо се само његовог истрајног противљења да се Јосип Броз Тито прогласи доживотним председником Југославије.

У борби за развој демократије у Србији професор Тадић дао је изузетан допринос, зато је и неприхватљив покушај да се он сведе на загриженог националисту и следбеника националистичке политике. Међутим, управо из његовог схватања улоге интелектуалца у савременом друштву може се извући поука да критичко мишљење значи спремност на жртве, изолацију и одрицање. За идеолошке чистаче „Бетона“ професор Љубомир Тадић је починио велики и недопустив грех, усудио се да критикује политичке иступе Ивана Ђурића у Француској и политичку делатност Радомира Константиновића.

Просто је невероватно да чланови редакције „Бетона“ знају шта је била главна бојазан академика Љубомира Тадића када је његов син изабран за председника Србије, при чему се та његова бојазан у интерпретацији „бетонаца“ односила на рад Хашког суда. Овакво непримерено мешање породичних односа у политички обрачун најнижа је тачка у денунцијантском послу ове редакције.

У овом булевару идеолошког сумрака наводи се да су након 5. октобра на адресу академика Љубомира Тадића почеле да пристижу оптужбе за заступање српског

национализма и то пре свега од професорке Заге Голубовић. До 5. октобра је Љубомир Тадић био неким чудом амнестиран од ове критике, а тек након тзв. демократских промена откривена је његова права националистичка природа, при чему је то учинила професорка Голубовић, која је и сама пример критичког и самосвојног интелектуалаца. Зашто је било потребно увлачити у овај идеолошки обрачун и професорку Загу Голубовић, одговор знају само чланови редакције „Бетона“. Очигледно да им је понестало озбиљније аргументације.

И Ласло Секељ је такође грубо злоупотребљен у намери да се докаже да је професор Тадић као председник Друштво српско-јеврејског пријатељства водио као екстремистичко српско национално удружење. И у овом случају аутори ове специфичне потернице настоје, не бирајући средства, да покажу да је Љубомир Тадић био близак Милошевићевом режиму и да је подржао његову националну политику.

Свако ко је прочитао књигу Љубомира Тадића „Да ли је национализам наша судбина“ могао се уверити, и то у време када је официјелна социјалистичка идеологија тврдила да је коначно решено национално питање у Југославији, са колико је научне заснованости он говорио о сложености и изазовности решавања не само српског националног питања. Време је потврдило неколико деценија касније његове најцрње слутње. Памфлетисти „Бетона“ не могу да му опросте што је наставио да се бави политиком и што му је главни идеолошки непријатељ постао црногорски сецесионистички блок.

Ко год је објективно пратио деловање Љубомира Тадића на очувању заједничке државе Србије и Црне Горе, могао је видети да је оно произлазило из његовог демократског схватања решавања српског националног питања и очувања јединства српског народа. У наступима он је више показивао неку врсту отвореног презира према сецесионистичком блоку у Црној Гори, који је стварањем независне државе успео да себи обезбеди даљи опстанак на власти, негирајући српско историјско и политичко наслеђе у Црној Гори.

Постоје границе пристojности, које не могу да помере ни деконтаминатори редакције „Бетона“, који су се већ „прославили“ као пропагандисти који руше табуе и разграђују српске митове. Очигледно је да нема поштовања људског достојанства када се они одлуче да жигосу још једног српског националисту и поведу против њега идеолошку и политичку хајку. Овог пута на удару је био академик Љубомир Тадић, при чему је срећна околност та да су недавно објављена његова изабрана дела, која ће бити најбоље сведочанство о дометима његовог филозофског, критичког, хуманистичког и интелектуалног ангажмана.

6. октобар 2008. године